24ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6513 — 11 ՅՈՒՆԻՍ 1907 — ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ — 13 ՃԷՄԱԶԻ-ԻԼ-ԷՎՎԷԼ 1325 — 24 JUIN 1907 — 24me année № 6513

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
"ԱՐԵՒԵԼՔ" ՕՐԱԹԵՐԹԻ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՈԼՍՈՑ ՀԱՄԱՐ 80 Գրս.
ԴԱՒԱՌԱՆՆԵՐՈՒՄ ՀԱՄԱՐ 105 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ 25 Ֆրհ.
ԹՂԹԱԿՑԱՐԻ ԴԻՒՆԸՐԸ ՄԻԱՐ Վ.ԲԱՑ

20 հատ 1 գրուշոց փող
1 մճ.ի հաշուով կ'քաղաքուի

10 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

اره ولك

ورعيه ده غلبه ده ولك غزته سي اداره سي

DIRECTION
DU JOURNAL ARMÉNIEN
"ARÉVELK"
CONSTANTINOPLE - GALATA

10 PARAS

ՀՆԱԽՕՍԱԿԱՆ

ԱՆՆԻԲԱՂ

(ԻՐ ԳԵՐԵԶՄԱՆԻ ԴԻՒՏԻՒՆ ԱՌԹԻՒ)

Առեւելքի անցեալ երկուշաբթի օրուան թիւին մէջ գրուած էր վերման հնագէտ Պ. Վիկնատի կատարած խուզարկութիւններով Աննիբաղի գերեզմանին կէսպզէի մէջ բլուրի մը վրայ գտնուիլը։ Կ'արժէ ուրեմն քանի մը էական տեղեկութիւններ տալ ընթերցողներուն, թէ ո՛վ է Աննիբալ, որուն գերեզմանը փնտռել գտնել կարեւոր կը նկատուի հնագիտական չրջանակներուն մէջ։

Այն ժամանակէն ի վեր որ պատմական չրջանը սկսած է մարդկութեան համար, և ժողովուրդները կառավարուելու նպատակով պետական կազմակերպութիւնները գոյութիւն առած են, Մէյերկրական ծովը իր անուան իսկապէս համապատասխանող ատիճանով կեդրոն եղած է միջազգային մրցումներու և վէճերու։ Իր այդ հանգամանքը աւելի զգալի էր մանաւանդ այն դարերուն մէջ, երբ տակաւին Ամերիկա ու Ովկիանիա չէին գտնուած և ոչ ալ Եւրոպայի, Ասիոյ ու Ափրիկէի մասերը ծանօթացած էին։

Արդ, Մէյերկրական ծովու չուրջը կամ անոր տիրապետութեան համար տեղի ունեցած մրցումներուն ու մղուած պայքարներուն մէջ խիտ կարեւոր ու մեծադղրդռ տեղ մը կը գրաւեն այն հակառակութիւնները որ ծագեցան Հռոմայեցւոց ու Կարգեդոնացւոց միջեւ։ Ջրիսոսէ առաջ երրորդ դարուն մէջ ու տեւեցին մինչեւ երկրորդ դար։ Հռոմայեցիք իբր տէր Իտալիոյ՝ արեւելեան կողմէն, իսկ Կարգեդոնացիները իբրեւ իշխող հիւսիսային Ափրիկէի՝ արեւմտեան կողմէն կ'ուզէին իւրացնել իրենց բացարձակ իշխանութեան տակ առնել բովանդակ Մէյերկրական ծովը։ Իսկ երբ պայքարն սկսաւ 240 Թուին (Ն. Ք.) մեծագոյն ազդեցութիւնը կամ գերակշռութիւնը արդէն Կարգեդոնացւոց ձեռքն էր, որոնք ո՛չ միայն աւելի հարուստ էին, աւելի հզօր նաւատորմիղ ունէին, այլ և արդէն գրաւած էին երկար ատենէ ի վեր Պաղէարեան, Բորթքա, Սարտանիա և այլ մանր կղզիները ամբողջապէս, իսկ Սիցիլիա կղզին ալ գրեթէ երեք չորրորդ մասը։ Ընդհակառակն Հռոմայեցիները ցամաքային տէրութիւն էին լոկ, մարտնաւ մը անգամ չունէին և ոչ ալ իտալական ծովեզերքէն դուրս մատ մը հող։ Այդու ամենայնիւ համարձակութիւն ունեցան ի պայքար գալ ժամանակին մեծագոյն ծովային տէրութեան հետ, ուրուն առեւտրական դրօշը աշխարհի ամէն կողմը կ'երեւար և կը տեսնուէր, մինչեւ իսկ Քանարեան կղզիներն ու Սքանտինաւեան թերակղզւոյն եզերքները։ Բնական է ուրեմն գիտնալ թէ այսպիսի հիւսուրց ճոխութեամբ զօրացած ու արմատացած տէրութեան մը ձեռքէն ծովեզրեայ գերիշխանութիւնը իւրել դիւրին գործ չէր, ոչ ալ կարճ ժամանակի մէջ ըլալիք գործ։ Ուստի պայքար մը բացուեցաւ մէջերնին, մտու և կենաց պայքար մը որ ճիշդ մէկ դար տեւեց, և երէք չրջան ունեցաւ, որոնք պատմութեան մէջ ծանօթ են Փիւնիկեան երէք պատերազմներ անունով, ի կարգադրութեան Փիւնիկեցի էին ազգով, Թէև կեդրոնավայրն էր արդի Թունուսի երկիրը, ուր գաղթեր էին Ցրդ դարուն (Ն. Ք.) բուն Փիւնիկէէն (արդի Սուր և Սայտա քաղաքներուն տեղը ու չրջակայքը Պէյրութի կուսակալութեան մէջ)։

Փիւնիկեան պատերազմներէն առաջինը որ տեւեց 24 տարի՝ արժաց Հռոմայեցւոց Սիկիլիա կղզին։ Ինչ եանքը Սարտէնիա և Քորսիքա կղզիներն ալ գրաւեցին, Թէև հաչտութիւնը կնքուած, լմնցած էր մեջերնին։

Առաջին պատերազմին այս ձախող վախճանը համոզում գոյացուց կարգեդոնացւոց մէջ թէ Հռոմայեցիները այդչափով գոհ պիտի չըլլային, այլ իրենց գոյութիւնն իսկ վտանգի տակ էր, եթէ գերագոյն ճիգ ու չանք թափելով չխանգխէին իրենց յաղթական հակառակորդները ընկճելու։ Ուստի սկսաւ երկրորդ պատերազմը, որ տեւեց 18 տարի (218—200 Ք. Ա.)։

Ահա այս երկրորդ պատերազմին մէջ է որ աչխարհի տեսարանին վրայ կը փայլէ Աննիբաղ՝ որուն իր ազգի ճակատագրին վրայ ունեցած ազդեցութեան տեսակէտով բոլոր պատմութեան մէջ մէկ հատաւոր օրինակ միայն կայ, այն է Նաբոլէոն Ա.։ Համբաւի կողմէ ալ Աննիբաղ վար չմնար անկէ. աւելի քան 2000 տարի անցած է իր մահէն ի վեր, բայց այսօր պատմութեան էջերուն մէջ նոյնքան անչինչ ատնուն ունի կարգեդոնացի դիւցազնը որքան Քարթիքայի հերոսը։ Իսկ անձնական քաղաքութեան, չարքաշութեան, տակտուտնութեան կողմէ ապահովապէս Աննիբաղ կը գերազանցէ Նաբոլէոնը։ Գալով ռազմագիտութեան, յանդգնութեան և բարձր ծրագիրներ յղանալու հզօր իմացականութեան՝ եթէ Նաբոլէոն անկէ վար գասել կարելի ըլլայ, բայց Աննիբաղի 2000 տարի առաջ երեւումը ու իրմէ նախընթաց օրինակ չունենալը՝ առաւելութիւնը այս վերջինին չի տայ ալ, գէթ երկրորդ չընեը դինքը Նաբոլէոնի, այլ հաւասար։

Ինչպէս Նաբոլէոն խորհեցաւ թէ Ծիբրանացի իր ձեռքով ստեղծած մեծութիւնը ուրիշ կերպով կարելի չէր պահել, բայց եթէ բոլոր Եւրոպան իր առջեւ խոնարհեցնելով, նոյնպէս Աննիբաղ ալ կը տեսնէր թէ Կարգեդոնի գոյութիւնը ուրիշ կերպով կարելի չէր ապահովել՝ բայց եթէ անոր հակառակորդը, Հռոմը, վերջնապէս ջնջելով աչխարհէ։ Լաւ համոզուած էր որ միչին ճամբայ չկայ։ Եթէ Կարգեդոնը չկանխէր, Հռոմը կը փութար նոյն բանը իր ատենին գլուխը հանել։ Ըսել է բառին բովանդակ նչանակութեամբը մահու և կենաց պայքար պիտի ըլլայ անկասկած։

Ընդհանրապէս գեղեցիկ է ան և ազնիւ՝ կազմուածքով. ճարպիկ և լեզուանի, յատկութիւններ՝ որոնք տարբեր հրապոյրներ կը բերեն իր անձին և կը ստեղծեն դիրքի ու ազդեցութեան լուսաթիռ ատման մը անսային կեանքի իր գործունէութեան մէջ։ Ան միչտ տիրող ուժն է ընտանիքին մէջ. փայփայուած, երես հանուած կին-մանուկը, որուն ամէն քմահաճոյքներուն անսալու դատապարտուած է իր էրկը. այս վերջինը չուկայի մարդն է, կամ, աւելի ճիշդը ըսելու համար, տանը պատուական մատակարարը, որուն ճիտին պարտքն է, առանց այլ և այլի, դուբսի կեանքին ընկերացող տարապայմաններուն մէջ հայթայթել ընտանիքին նիւթական սփոփանքը չխնդ ամէն պէտք։ Կեսարացի կինոջ վայելքին համար իր ամուսինէն ընձեռնուած ամէն դիւրութիւն տահմանուած է ենթակային —կինոջ— ճաչակն ու քմահաճոյքը փայփայել ու տալ անոր ամէն միջոց գերազանցիկ դիրք մը ստեղծելու իր ազգած նեղով բովանդակ Սպանիոյէն, Ցրանսայէն և Իտալիայէն, և միայն Հռոմ քաղաքը կը մնար առնելու և իր բոլոր չանքերը պահակելու, տիպատեցաւ լքանել այդ ամէնը և Ափրիկէ դառնալ քուն իսկ կարգեդոնը պաչտպանելու համար, վի Հռոմայեցիները Աննիբաղի ձեռքէն Իտալիան ազատելու ուրիչ միջոց չէին գտած, բայց եթէ կողմնակի չարժմամբ քուն իսկ կարգեդոնի վրայ յարձակիլ ծովէն։ Կարգեդոնացիները չկրնալով իրենց մայրաքաղաքը պաչտպանել, Աննիբաղը ետ կանչեցին, որուն յարմար ժամանակին օգնութիւն չէին ըրած։ Հասաւ թէեւ Աննիբաղ, առանց զէն ունենալու իրեններուն դէմ, բայց ալ անօգուտ էր. կարգեդոնի վերջին բանակը վերջնական պարտութիւն մը կրեց, որ թէեւ Աննիբաղի փառքը չի նսեմացուց. բայց հաչտութիւնը պարտաւորիչ դարձուց։ կարգեդոն ընդունեց յաղթականին բոլոր պայմանները։

Ահա այս զարմանալի մարդուն գերեզմանն է որ գտնուած է կէսպզէի մէջ գերման հնագէտին խուզարկութիւններուն չնորհիւ։

Ս. ՆԱԹՍԱՆԵԱՆ

ԿԵՍԱՐԱՑԻ ՀԱՅ ԿԻՆԸ

Այս տողերուն մէջ նպատակ չունինք խտացնելու բովանդակ ուսումնասիրուած կողմերը կեսարացի կնոջ կեանքին. ատոր ձեռնարկելու և խնամուած աչխատութեան մը բնոյթը գամելու համար ասանկ ուսումնասիրութեան մը ձախին, հարկ պիտի ըլլար երկար տարիներու ապրուած քով մը կարելի տեղացի ընտանիքներուն հետ։ Մերինը կարճ թափառում մը պիտի ըլլայ չուրջը կեսարացի կնոջ, որուն կեանքը, անտարակոյս, կը բերէ, ամէնէն աւելի, միջավայրի պղտեցութիւններուն հարազատ դրոչմը։

Ան —կեսարացի կինը— կարելի է նըմանցնել սպիտակ մեղրամոմի այն անխտուն զանգուածին որ ընդունակ է մանելու բաղձացուած ամէն ձեւի։ Ծակատին պղինձ իր ծնողքին կրթութեան մասին ունեցած անկեղծ նախանձախնդրութիւններուն չնորհիւ, առարկան եղած լուրջ խնամքի մը, հզօրապէս կ'ամբողջացնէ բոլոր այն հանգամանքները որոնցմով միայն փայլելու կոչուած է, կը կարծեմ, այսօրուան որ և է մեկ աղջիկ որ վաղուան մայրը պիտի ըլլայ անկասկած։

—Պանդոռ չենք բանեցներ, ըսին ատոնք։ Եւ դուք մենէ աւելի երջանիկ ըլլալու երեւոյթը չունիք։

«Աւելի երջանիկ» մի, խորհեցաւ Ժէրվէ։ Երբ անոնցմէ հրաժեչտ առնելով պիսիքլէթին վրայ հեծաւ, արդէն իսկ արչաւոյսը ծագած էր։ Վէբսալլի ճամբան ցոյց առած էին իրեն։

Այդ առտու վարդագոյն պայծառութեամբ ի յայտ կուգար ձմեռը, սառուցիկ և չինչ չունչով մը վտարելով խիստ երկարաձիգ աչնան մը մգլոտած մշուշները։

Երկնքին կապոյտը կը տեսնուէր ճիղերուն մէջէն։ Թեթեւ ցօղ մը ճերմակ փոչիով մը պատած էր թուխ պտերները և կաղնիներուն վրայ մնացած չէկ սաղարթները։

Պողոտաներու իրար խաչաձեւած տեղը պիսիքլէթէն վար իջաւ, իր ճամբան դանելու համար։

— Կը թոյլատրէ՞ք որ այդ սիրունիկին քան մը ձգեմ, հարցուց Ժէրվէ, գրպանէն հանելով դրամապանակը, զոր Տիկին ա'Ալճնեէ լաւ լեցուցած էր։

Մանկամարդ կինը մերժեց։ Այր և կին չուզեցին վարձատրութիւն մը ընդունիլ։

Ժէրվէ սոխպուեցաւ սուրճը խմել և քսակը գրպանին մէջ դնելէ յետոյ մեկնիլ։

Այդ պարկեչտ անձերը վիրաւորած պիտի ըլլար, եթէ իր առաջարկին վրայ պնդէր։

—Պանդոռ չենք բանեցներ, ըսին ատոնք։ Եւ դուք մենէ աւելի երջանիկ ըլլալու երեւոյթը չունիք։

«Աւելի երջանիկ» մի, խորհեցաւ Ժէրվէ։ Երբ անոնցմէ հրաժեչտ առնելով պիսիքլէթին վրայ հեծաւ, արդէն իսկ արչաւոյսը ծագած էր։ Վէբսալլի ճամբան ցոյց առած էին իրեն։

Այդ առտու վարդագոյն պայծառութեամբ ի յայտ կուգար ձմեռը, սառուցիկ և չինչ չունչով մը վտարելով խիստ երկարաձիգ աչնան մը մգլոտած մշուշները։

Երկնքին կապոյտը կը տեսնուէր ճիղերուն մէջէն։ Թեթեւ ցօղ մը ճերմակ փոչիով մը պատած էր թուխ պտերները և կաղնիներուն վրայ մնացած չէկ սաղարթները։

Պողոտաներու իրար խաչաձեւած տեղը պիսիքլէթէն վար իջաւ, իր ճամբան դանելու համար։

Ապահովուելէ յետոյ թէ ա'լեւս չէին նչմարներ վինջը այն տունէն, ուրկէ հեռացած էր, ազակոյտ դարձաւ, տարբեր ուղղութեան մը հետեւելով։

Առաջին քառուղին հասնելուն՝ ուշադիր գնաւ Ժէրվէ։

Փայտէ ցուցանիչներ կը մատնանչէին ճամբուն ուղղութիւնը։

Անոնցմէ մէկուն վրայ կարդաց.

«Սէն-Նօմ-լա-Պրեթէչ, 3 քիլ. 4.»

Ժէրվէ սկսաւ այդ ճամբէն յառաջանալ ամենայն արագութեամբ։

Մէկ վայրկեան յետոյ փոքր սիլուէթ մը միայն կը նչմարուէր հեռուն։

Փայտահատին աղջիկը յուչիկ կը յառաջանար, թեթեւ կողովը ձախ թեւին վրայ, սև գոգնոց մը կապած ու կապոյտ ծոցէ բուրդէ գլխաձորը ամփոփած սիրուն գլխուն վրայ։

Ժէրվէ երբ աղջկան քով հասաւ, պիսիքլէթէն վար ցատկեց։

Ապշահար, աղջիկը կանգ առաւ։ Բայց իր նուբբ ու հանդարտիկ դէմքը, իր արթուն և խոչոր աչքերը ո և է վախ չէին յայտներ։

Իր ծնողքին հիւրը ճանչնալով, ժըպտեցաւ աղջնակը։

—Մարկ ըբէ՛, փոքրիկ, ըսաւ Ժէրվէ։

—Ի՞նչ կայ, պարո՛ն։

Ժէրվէ խանդաղատանքով դիտեց աղջնակը։ Իր մտալ խիղճը կը վրդովէր է ան ատ այդ անմեղ ու ազազուն էակին, որ մեկնութեան փորձանքներուն մատնուած էր։

Ժէրվէ որ այնքան չարիք հասցուցած էր, չպիտի հանդուրժէր որ այդ աղջկան վնաս պատճառուի։

—Եաեւէդ վազեցի պիսիքլէթով, որպէս զի կարենամ ատ բանը ասլ։ Եթէ կ'ուզես ինծի հաճոյք պատճառել, առ սուրիկ։

Ու իր դրամապանակը երկարեց աղջկան։

—Բայց չեմ կրնար դրամ ընդունիլ, պարո՛ն։ Մնողքս արդիլած են այդ բանը։

—Կ'ազատեմ, ա'ռ սա քսակը։ Դըրպանդ դի՛ր։ Բայց գրպան ունի՞ս։ Մեծ կնկան գրպան մը կը տեսնեմ հագուստիդ վրայ։ Եթէ երբեք ծնողդ յանդիմանին քեզ, կ'ըսես թէ բռնութեամբ առի դրամը։

Արդարեւ, Ժէրվէ կէս մը կատակով կէս մը բռնութեամբ իր դրամապանակը դրաւ աղջկան գրպանը։

—Մ'էր կօրճցներ։ Մէջը կլորիկ գումար մը կայ։

—Օ՛հ, եթէ երբեք մայրիկը ուղէ, այս դրամով կրնայ բաւական բուրդ գնել՝ ժիւթօն մը հիւսելու համար։

—Կրնայ ուրիչ բաներ ալ գնել։ Ցուսամ թէ պիտի ընդունի։ Իրեն ըսէ որ կատկ մըն է այդ դրամը։

ասանկ խորունկ կեդրոնի մը մէջ, պատուաբեր է։ Վերի տողերը հակիրճ նկարագիրն էին անոր կեանքին։ Չրջակայ քանի մը գիւղերու կիներու մասին ընելիք մեր ուսումնասիրութեան առեն թեւրեւս անդամ մըն ալ անդրադառնանք իրեն։

Վ. ԱՍԼԱՆԵԱՆ

ԱՍՏՆԻՆ ՅՈՒՇԱՏԵՏՐ

Անհնութեան դէմ պէտք է անկոդնն մանելէ առաջ անձեռոցի մը կէսը պաղ չուրի մէջ թրջելով և թեթեւ քնի քամելով, ծոծրակին վրայ դնել, այնպէս որ գլխու եաեւի մասին կէսը ծածկուի։ Չուրին արագ չոգիացումն արգիլելու համար, անձեռոցին միւս չոր մասը թաց մասին վրայ դնելու է։ Ասանկով՝ ուղեղը կը զովանայ և առոդնաթաթ քունի մը կուգայ, զոր անկարելի է յառաջ բերել թմրեցուցիչ դեղով։ Եթէ անհնգամանութիւնը ատորին որովհետեւ անհնգատութեան պատճառ է, այն ատեն պէտք է անձեռոցը թրջել պաղ չուրով և վրան թացութիւն չմնալու ատիճան ամուր մը քամելէ ետք, դնելու է գայն որովհետեւ վրայ ալ ատոր վրայ ալ՝ ուրիչ չոր անձեռոց մը։

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԱՆԳԼԻԱ, ՖՐԱՆՍԱ ԵՒ ՍՊԱՆԻԱ

Գերմանացի տնտեսագէտ Պ. Շիման այնպէս կը նկատէ Թէ ֆրանքեւսպանիական համաձայնութիւնը նոր գլուխ մը կը կազմէ Թուղթի վրայ այն պարարտմէն զոր անգլիական ու ֆրանսական քաղաքականութիւնը կը չինէ Գերմանիոյ դէմ։ Կ'ըսէ Թէ այդ պարագան պիտի չնպաստէ ֆրանքեւսգերման յարաբերութեանց բարւոքմանը։ Պ. Շիման, յիչելէ ետքը ֆրն Պիւլով իչխանին նոյեմբեր 14ի ճառը, կը յարէ։

«Երաչխաւորութեան այդ քաղաքականութիւնը որուն դասիչները փորձուած մը կ'ըլլան միջանայի արտաքին գործոց իւրաքանչիւր նախարար, իր վատնգաւոր կողմերն ունի և կեղծիք մըն է ըսել որ գործնական արժէք մը պիտի ունենայ իրական վէճերու հանդիպ։ Ապահովութեան այդ դաչնագրութեանց առջինը՝ անգլեւսաքսնական դաչնագրութիւնը իրեն հետաքրքիր ունեցաւ ամենէն արիւնալի պատերազմը (ռուսեւսճապոնական) որ Նաբոլէոն Ա.ի օրէն ի վեր տեսնուած չէր։ Չենք կրնար գուշակել այդ դաչնագրութեանց նչանակութիւնը, սակայն մեզ կը յիչեցնեն այն Թուղթէ վիշապները որոնցմով Չինաքիները կ'աչխատէին վախցնել իրենց Թչնամիները։ Սմէն պարագայի մէջ, բարեբաստիկ սկզբնաւորութիւն մը չեն կազմեր Լա Հէյի Դեսպանախորհուրդին համար։»

Պ. Շիման կը կարծէ Թէ այդ պարքներուն պատճառները պէտք է վերագրել Ցրանսայի ինչպէս նաեւ Անգլիոյ մէջ, ներքին քաղաքական հոգեբանական վիճակի մը, վասն զի, կը յարէ Պ. Շիման, այդ երկու երկիրներն ալ մեծ ազդնապ մը կ'անցընեն։ Անգլիա երկրակալութեան գաղափարին չափազանցութենէն կը տառապի և Ցրանսա ալ Ծոնպի ու Տէլքասսէի մասին իր ունեցած կարծիքին մէջ։ Այս ամէնուն վրայ, սակայն, պէտք է խոստովանիլ որ մարքուր բարոյականը կեսարացի կնոջ համար զինքը վարող վերագոյն օրէնքն է, առանց որու ըզարաւոր ու առողջ զգացումները իր մէջ գերծելէ դադրէին Թերեւս և խարխուլ՝ անատոյգ սկզբունքի մը, յօրի բարքերու, յօժարութեանց ինչպէս նաեւ կիրքերու ամրողջութիւն մը միայն մատնէին անոր ներքոյ։

Պարագաներու յարմարելու ճկուն գիւանաչխատութիւն, համբերելու, համակերպելու հոգի, կեսարացի կնոջ նկարագրին այն որոշ ու պայծառ կողմերն են որոնք հիմը կը կազմեն միեւնոյն ատեն իր կենցաղավարութեան։

Կեսարացի կինը, կարելի է ըսել, կեսարացի էրիկ մարդուն չուն և անկէ ա'լ աւելի վարպետ ու խորամանկ է. ան՝ իր անձնական չնորհներուն միացուցած իրեր խորունկ հակացողութիւն մը, իրեն համար բաւականաչափ եսամոլ մը աղբիւրը կամ նիւթական կլորիկ գումարի մը գանձը ստեղծելու և պարագան հանդիպած ատեն ուրիչներէն անկախ կեդրոնի մը միայն կը նչմարուէր հեռուն։

Փայտահատին աղջիկը յուչիկ կը յառաջանար, թեթեւ կողովը ձախ թեւին վրայ, սև գոգնոց մը կապած ու կապոյտ ծոցէ բուրդէ գլխաձորը ամփոփած սիրուն գլխուն վրայ։

Ժէրվէ երբ աղջկան քով հասաւ, պիսիքլէթէն վար ցատկեց։

Ապշահար, աղջիկը կանգ առաւ։ Բայց իր նուբբ ու հանդարտիկ դէմքը, իր արթուն և խոչոր աչքերը ո և է վախ չէին յայտներ։

Իր ծնողքին հիւրը ճանչնալով, ժըպտեցաւ աղջնակը։

—Մարկ ըբէ՛, փոքրիկ, ըսաւ Ժէրվէ։

—Ի՞նչ կայ, պարո՛ն։

Ժէրվէ խանդաղատանքով դիտեց աղջնակը։ Իր մտալ խիղճը կը վրդովէր է ան ատ այդ անմեղ ու ազազուն էակին, որ մեկնութեան փորձանքներուն մատնուած էր։

Ժէրվէ որ այնքան չարիք հասցուցած էր, չպիտի հանդուրժէր որ այդ աղջկան վնաս պատճառուի։

—Եաեւէդ վազեցի պիսիքլէթով, որպէս զի կարենամ ատ բանը ասլ։ Եթէ կ'ուզես ինծի հաճոյք պատճառել, առ սուրիկ։

Ու իր դրամապանակը երկարեց աղջկան։

—Բայց չեմ կրնար դրամ ընդունիլ, պարո՛ն։ Մնողքս արդիլած են այդ բանը։

—Կ'ազատեմ, ա'ռ սա քսակը։ Դըրպանդ դի՛ր։ Բայց գրպան ունի՞ս։ Մեծ կնկան գրպան մը կը տեսնեմ հագուստիդ վրայ։ Եթէ երբեք ծնողդ յանդիմանին քեզ, կ'ըսես թէ բռնութեամբ առի դրամը։

Արդարեւ, Ժէրվէ կէս մը կատակով կէս մը բռնութեամբ իր դրամապանակը դրաւ աղջկան գրպանը։

—Մ'էր կօրճցներ։ Մէջը կլորիկ գումար մը կայ։

—Օ՛հ, եթէ երբեք մայրիկը ուղէ, այս դրամով կրնայ բաւական բուրդ գնել՝ ժիւթօն մը հիւսելու համար։

—Կրնայ ուրիչ բաներ ալ գնել։ Ցուսամ թէ պիտի ընդունի։ Իրեն ըսէ որ կատկ մըն է այդ դրամը։

—Ի՞նչ ըսիք։

—Հեռուն, շատ հեռուն գացող մարդու մը չիշատակը։

—Ո՞ւր կ'երթաք։

—Շատ հեռուները։ Կ'ուզե՞ս ողջագուրել զիս։

—Այո՛։

Ու Ժէրվէ իր պատին վրայ աղջկան մանրուկ դէմքը զգաց, որ բացօթեայ սառուցիկ օդէն մատ էր։

—Մնա՛ն բարով, սիրունիկ, երջանիկ եղի՛ր։

—Յոհաննթիւն, պարո՛ն։

Ժէրվէ դիտեց աղջնակին թեթեւաչարժ գնացքը, որ խորհրդաւոր մեծ անտառին մէջ իր հետ կը տանէր համեստ ճակատագիրը։

Աղջնակը ետին դարձաւ՝ ձեռքով նչան մը ընելու համար։

Ծետոյ մխրճուեցաւ ուղիին մէջ։

Ժէրվէ ալ ևս չտեսաւ աղջիկը։

Իր պիսիքլէթին վրայ հեծաւ նորէն։

Դարձեալ սկսաւ ցնորեցուցիչ արագութեամբ սուրալ։

Բայց այս անգամ իր ճամբան չէր չուարիր ուղիներու և արահետներու երկայնքը։

Առտուան ժամը տասնին, Ռուաեալ քաղաքին հասաւ։ Պահ մը կանգ առաւ հոն, յետոյ դէպի Ցուրքիւէօ ուղղուելով սալայատակին երկայնքէն յառաջացաւ։

(Շարունակելի)

«ԱՐԵՒԵԼՔ»Ի ԹՈՒՐԹՈՆԸ —85—

ՅԱՆԻԷԼ ԼԸՋԻԻԷՕՐ

ԿՆՈՋ ՄԸ ԿԵԱՆՔԸ

ԵՐԿՐՈՐԴ ՄԱՍ

ՋԱԻԱԿԸ

Ի.

ՍԷՆ-ՄԻՇԷԼԻ ԹՈՒՋԸ

— Օ՛հ, ո՛չ այնքան մօտիկ, ըսաւ մարդը։ Երեք քառորդ ժամ կը տեւէ։ Կէս օրին ճաչի չէ գար։ Միասին կը տանի ցորեկուան ճաշը։

— Երե՛ք քառորդ մի, գոչեց Ժէրվէ։ Այս փոքր աղջիկը այդքա՛ն ճամբայ կը քալէ անատուին մէջ։

— Այո՛, պարո՛ն։ Ամէն օր և օրը երկու անգամ։

— Սոսկալի բան է։

— Ինչո՞ւ համար սոսկալի ըլլայ, հարցուց փայտահատին կինը, աղլկան եաեւէն աչքերը քթթելով, կարծես հակկենալու համար դիմացինին Թէ «պէտք չէ վախ ներչնչել աղլկանը»։

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

اره ولك

ورعيه ده غلبه ده ولك غزته سي اداره سي

DIRECTION
DU JOURNAL ARMÉNIEN
"ARÉVELK"
CONSTANTINOPLE - GALATA

10 PARAS

ՀՆԱԽՕՍԱԿԱՆ

ԱՆՆԻԲԱՂ

(ԻՐ ԳԵՐԵԶՄԱՆԻ ԴԻՒՏԻՒՆ ԱՌԹԻՒ)

Առեւելքի անցեալ երկուշաբթի օրուան թիւին մէջ գրուած էր վերման հնագէտ Պ. Վիկնատի կատարած խուզարկութիւններով Աննիբաղի գերեզմանին կէսպզէի մէջ բլուրի մը վրայ գտնուիլը։ Կ'արժէ ուրեմն քանի մը էական տեղեկութիւններ տալ ընթերցողներուն, թէ ո՛վ է Աննիբալ, որուն գերեզմանը փնտռել գտնել կարեւոր կը նկատուի հնագիտական չրջանակներուն մէջ։

Այն ժամանակէն ի վեր որ պատմական չրջանը սկսած է մարդկութեան համար, և ժողովուրդները կառավարուելու նպատակով պետական կազմակերպութիւնները գոյութիւն առած են, Մէյերկրական ծովը իր անուան իսկապէս համապատասխանող ատիճանով կեդրոն եղած է միջազգային մրցումներու և վէճերու։ Իր այդ հանգամանքը աւելի զգալի էր մանաւանդ այն դարերուն մէջ, երբ տակաւին Ամերիկա ու Ովկիանիա չէին գտնուած և ոչ ալ Եւրոպայի, Ասիոյ ու Ափրիկէի մասերը ծանօթացած էին։

Արդ, Մէյերկրական ծովու չուրջը կամ անոր տիրապետութեան համար տեղի ունեցած մրցումներուն ու մղուած պայքարներուն մէջ խիտ կարեւոր ու մեծադղրդռ տեղ մը կը գրաւեն այն հակառակութիւնները որ ծագեցան Հռոմայեցւոց ու Կարգեդոնացւոց միջեւ։ Ջրիսոսէ առաջ երրորդ դարուն մէջ ու տեւեցին մինչեւ երկրորդ դար։ Հռոմայեցիք իբր տէր Իտալիոյ՝ արեւելեան կողմէն, իսկ Կարգեդոնացիները իբրեւ իշխող հիւսիսային Ափրիկէի՝ արեւմտեան կողմէն կ'ուզէին իւրացնել իրենց բացարձակ իշխանութեան տակ առնել բովանդակ Մէյերկրական ծովը։ Իսկ երբ պայքարն սկսաւ 240 Թուին (Ն. Ք.) մեծագոյն ազդեցութիւնը կամ գերակշռութիւնը արդէն Կարգեդոնացւոց ձեռքն էր, որոնք ո՛չ միայն աւելի հարուստ էին, աւելի հզօր նաւատորմիղ ունէին, այլ և արդէն գրաւած էին երկար ատենէ ի վեր Պաղէարեան, Բորթքա, Սարտանիա և այլ մանր կղզիները ամբողջապէս, իսկ Սիցիլիա կղզին ալ գրեթէ երեք չորրորդ մասը։ Ընդհակառակն Հռոմայեցիները ցամաքային տէրութիւն էին լոկ, մարտնաւ մը անգամ չունէին և ոչ ալ իտալական ծովեզերքէն դուրս մատ մը հող։ Այդու ամենայնիւ համարձակութիւն ունեցան ի պայքար գալ ժամանակին մեծագոյն ծովային տէրութեան հետ, ուրուն առեւտրական դրօշը աշխարհի ամէն կողմը կ'երեւար և կը տեսնուէր, մինչեւ իսկ Քանարեան կղզիներն ու Սքանտինաւեան թերակղզւոյն եզերքները։ Բնական է ուրեմն գիտնալ թէ այսպիսի հիւսուրց ճոխութեամբ զօրացած ու արմատացած տէրութեան մը ձեռքէն ծովեզրեայ գերիշխանութիւնը իւրել դիւրին գործ չէր, ոչ ալ կարճ ժամանակի մէջ ըլալիք գործ։ Ուստի պայքար մը բացուեցաւ մէջերնին, մտու և կենաց պայքար մը որ ճիշդ մէկ դար տեւեց, և երէք չրջան ունեցաւ, որոնք պատմութեան մէջ ծանօթ են Փիւնիկեան երէք պատերազմներ անունով, ի կարգադրութեան Փիւնիկեցի էին ազգով, Թէև կեդրոնավայրն էր արդի Թունուսի երկիրը, ուր գաղթեր էին Ցրդ դարուն (Ն. Ք.) բուն Փիւնիկէէն (արդի Սուր և Սայտա քաղաքներուն տեղը ու չրջակայքը Պէյրութի կուսակալութեան մէջ)։

Փիւնիկեան պատերազմներէն առաջինը որ տեւեց 24 տարի՝ արժաց Հռոմայեցւոց Սիկիլիա կղզին։ Ինչ եանքը Սարտէնիա և Քորսիքա և այլ մանր կղզիները ալ գրաւեցին, Թէև հաչտութիւնը կնքուած, լմնցած էր մեջերնին։

Առաջին պատերազմին այս ձախող վախճանը համոզում գոյացուց կարգեդոնացւոց մէջ թէ Հռոմայեցիները այդչափով գոհ պիտի չըլլային, այլ իրենց գոյութիւնն իսկ վտանգի տակ էր, եթէ գերագոյն ճիգ ու չանք թափելով չխանգխէին իրենց յաղթական հակառակորդները ընկճելու։ Ուստի սկսաւ երկրորդ պատերազմը, որ տեւեց 18 տարի (218—200 Ք. Ա.)։

Ահա այս երկրորդ պատերազմին մէջ է որ աչխարհի տեսարանին վրայ կը փայլէ Աննիբաղ՝ որուն իր ազգի ճակատագրին վրայ ունեցած ազդեցութեան տեսակէտով բոլոր պատմութեան մէջ մէկ հատաւոր օրինակ միայն կայ, այն է Նաբոլէոն Ա.։ Համբաւի կողմէ ալ Աննիբաղ վար չմնար անկէ. աւելի քան 2000 տարի անցած է իր մահէն ի վեր, բայց այսօր պատմութեան էջերուն մէջ նոյնքան անչինչ ատնուն ունի կարգեդոնացի դիւցազնը որքան Քարթիքայի հերոսը։ Իսկ անձնական քաղաքութեան, չարքաշութեան, տակտուտնութեան կողմէ ապահովապէս Աննիբաղ կը գերազանցէ Նաբոլէոնը։ Գալով ռազմագիտութեան, յանդգնութեան և բարձր ծրագիրներ յղանալու հզօր իմացականութեան՝ եթէ Նաբոլէոն անկէ վար գասել կարելի ըլլայ, բայց Աննիբաղի 2000 տարի առաջ երեւումը ու իրմէ նախընթաց օրինակ չունենալը՝ առաւելութիւնը այս վերջինին չի տայ ալ, գէթ երկրորդ չընեը դինքը Նաբոլէոնի, այլ հաւասար։

Ինչպէս Նաբոլէոն խորհեցաւ Թէ Ծիբրանացի իր ձեռքով ստեղծած մեծութիւնը ուրիչ կերպով կարելի չէր պահել, բայց եթէ բոլոր Եւրոպան իր առջեւ խոնարհեցնելով, նոյնպէս Աննիբաղ ալ կը տեսնէր Թէ Կարգեդոնի գոյութիւնը ուրիչ կերպով կարելի չէր ապահովել՝ բայց եթէ անոր հակառակորդը, Հռոմը, վերջնապէս ջնջելով աչխարհէ։ Լաւ համոզուած էր որ միչին ճամբայ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՄԱՅՈՐԻՆՈՒՄ ՎԱ ՈՒՂԵՂՈՒՄ

«Ժամանակ» պատվիրատուն հայ է, գրականությամբ ու մեծ ախորժանքով է զբաղվում հայ գրականությամբ, բայց ինչպես ասում են՝ ոչ մի կերպ չի կարողանում հայ գրականությունը հասցնել իր ուզած աստիճանին։ Ամեն անգամ, երբ նա ուզում է ինչ-որ բան անել հայ գրականության համար, ինչ-որ բան է խանգարում։ Ինչ-որ բան է պատահում, որ ստիպում է նրան ձեռքերը ծալել։ Ինչ-որ բան է պատահում, որ ստիպում է նրան ձեռքերը ծալել։ Ինչ-որ բան է պատահում, որ ստիպում է նրան ձեռքերը ծալել։

ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆ

Նորագոյն հետազօտութիւնք ընդհանուր կենդանաբանութեան վրայ։

Ընդհանուր կենդանաբանութիւնը գիտութիւն է, որ կենդանի էակների կազմուածքը, կեանքի պայմանները, զարգացման ընթացքը եւ տեսակների ծագումը ուսումնասիրելով՝ կենդանի աշխարհի մասին ամբողջական պատկերացում է տալիս։ Ընդհանուր կենդանաբանութեան ուսումնասիրութեան առարկան են կենդանի էակների ընդհանուր յատկութիւնները, որոնք յատուկ են բոլոր կենդանի էակներին, անկախ նրանց տեսակից։ Ընդհանուր կենդանաբանութիւնը ուսումնասիրում է կենդանի էակների կազմուածքի, կեանքի, զարգացման ընդհանուր օրինաչափութիւնները։ Ընդհանուր կենդանաբանութիւնը ուսումնասիրում է կենդանի էակների կազմուածքի, կեանքի, զարգացման ընդհանուր օրինաչափութիւնները։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԱՄՈՒԼԻ ՎԱՐՉՈՒԹԻՒՆ

ԱՅԳԵՀԱՏԻ ՄԱՍ

ԱՐՏԱՔՍ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ

ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ Ա.

ԴԱՒԹԻԹ ՄԱՐԳԱՐԵԱՆԻ

Նոր տարին Հայկազունի համար ուրիշ բան չէր, եթէ ոչ միայն մի նոր տարի, որ կը սկսուէր իր կեանքին մէջ, եւ որուն ամէն օրը, ամէն ժամը, ամէն վայրկեանը ինքնին ոչինչ էր, բայց կրնար ամէն բան ըլլալ, ամէն բան կրնար ծնունդ տալ անոր մէջ։ Ան ինքզինքը կը զգար ինչպէս ծովուն մէջ նաւ մը, որ կը սկսի իր ճամբորդութեան, առանց գիտնալու թէ ո՛ր նաւահանգիստը պիտի հասնի, ո՛ր ալիքներուն վրայ պիտի տատանի, ո՛ր ժայռերուն պիտի զարնուի, ո՛ր ծովահէններուն ձեռքը պիտի իյնայ, ո՛ր ափերուն պիտի նետուի։